

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích Sóng của Xuân Quỳnh khổ 5, 6, 7 ngắn gọn](#)
2. [Top 13 mẫu phân tích bài thơ Sóng khổ 5, 6, 7 của Xuân Quỳnh hay nhất](#)

Sóng của Xuân Quỳnh được xem là một trong những bài thơ tình tiêu biểu trong nền văn học hiện đại. Bài thơ nói về tâm trạng, tình yêu mãnh liệt của người con gái khi yêu. Bài viết dưới đây gồm các bài mẫu hay giúp các em phân tích khổ 5, 6, 7 trong bài thơ Sóng, mời các em tham khảo.

DÀN Ý PHÂN TÍCH SÓNG CỦA XUÂN QUỲNH KHỔ 5, 6, 7 NGẮN GỌN

I. Mở bài

- Bài thơ “Sóng” được Xuân Quỳnh viết vào năm 1967. Tác phẩm đã bộc lộ nguồn xúc cảm da diết, đậm sâu trong tình yêu của nhân vật trữ tình, điều đó được thể hiện rõ nhất của khổ 5, 6, 7 của bài thơ.

II. Thân bài

- Nỗi nhớ người con gái đã vượt cả không gian rộng lớn, biển kia có sâu rộng cũng không đo được bằng nỗi nhớ nơi em.
- Từng nỗi nhớ là từng cơn sóng lòng nơi sâu thẳm trái tim “em”.
- Nỗi nhớ luôn thường trực trong tâm trí, vượt cả sự chảy trôi của thời gian.

- Khoảng cách có xa xôi thì lòng chung thủy càng sâu sắc, nỗi nhớ nơi “em” càng lớn.
- Lời nguyện thề luôn hướng về anh giữ trọn vẹn tình yêu.
- Tình yêu là sức mạnh giúp “em - anh” vượt qua những giông tố, trắc trở cuộc đời.

III. Kết bài

- Tiếng thơ Xuân Quỳnh cũng chính là nỗi lòng của bao người đang yêu và được yêu, đặc biệt là những thanh niên trẻ tuổi giàu khát vọng yêu.

TOP 13 MẪU PHÂN TÍCH BÀI THƠ SỐNG KHỔ 5, 6, 7 CỦA XUÂN QUỲNH HAY NHẤT

Tác phẩm đã bộc lộ nguồn xúc cảm da diết, đậm sâu trong tình yêu của nhân vật trữ tình, điều đó được thể hiện rõ nhất của khổ 5, 6, 7 của bài thơ.

Bài văn mẫu 1:

Từ xưa đến nay, tình yêu luôn là nguồn cảm hứng của biết bao thi nhân. Tuy nhiên mỗi nhà thơ lại có một cách thể hiện khác nhau. Nó có thể đậm chất triết lý như trong thơ Tagore hay tha thiết, cháy bỏng như thơ của Xuân Diệu. Với bài thơ “Sóng” của

Xuân Quỳnh là một tình yêu đầy những âu lo, trăn trở và khát khao hạnh phúc đời thường của người phụ nữ...

Nếu như tác phẩm tự sự thường phản ánh tư tưởng, tình cảm của tác giả thông qua việc tái hiện khách quan hiện thực đời sống thông qua tình huống truyện, sự kiện, nhân vật, chi tiết... thì thơ ca đi vào phản ánh thế giới tâm hồn con người trước rung cảm tinh tế sâu sắc, trước cuộc sống muôn màu. Vì thế Lê Quý Đôn nói: “thơ ca khởi phát từ lòng người”. Có thể nói, bài thơ “Sóng” của Xuân Quỳnh đã thể hiện rõ nét đi đầu đó. Tác phẩm này được viết vào năm 1967, khi tác giả có chuyến đi thực tế tại biển Diêm Điền. Đứng trước những con sóng nối tiếp, vô tận của biển cả, Xuân Quỳnh đã nhận thấy sự đồng điệu giữa những cung bậc, trạng thái của sóng với cung bậc tình cảm, khát vọng trong tâm hồn của người phụ nữ khi yêu. Bài thơ “Sóng” được in trong tập “Hoa dọc chiến hào” – tập thơ tiêu biểu của Xuân Quỳnh trong những năm tháng kháng chiến chống Mỹ. Trong tác phẩm này, nhà thơ đã sử dụng hai hình tượng “sóng” và “em” có khi tách biệt, có khi thống nhất, có khi lại hòa vào làm một để diễn tả vẻ đẹp trong tình yêu của tâm hồn người phụ nữ. Đồng thời, Xuân Quỳnh đã đem đến một quan niệm mới mẻ, nhân văn về tình yêu, về con người trong những năm tháng chống Mỹ đầy khốc liệt.

Khổ thơ thứ năm là khổ thơ có số lượng câu thơ nhiều nhất trong “Sóng”. Sáu câu thơ đứng giữa thi phẩm như một đợt sóng lòng cuộn lên cao nhất từ tâm điểm của tác phẩm trong đó bốn câu thơ đầu là nỗi nhớ bờ âm ỉ, tha thiết của con sóng:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được”*

Tác giả đã sử dụng điệp từ “con sóng” lặp lại liên tiếp nhiều lần. Qua đó không chỉ tạo một giọng thơ sôi nổi phù hợp với mạch cảm xúc mà còn nhấn mạnh hình tượng con sóng đang cuộn chảy, trào dâng trong nỗi nhớ. Dưới ngòi bút tinh tế của nữ thi sĩ, những con sóng ấy trở nên có hồn hơn, chất chứa những suy tư, tình cảm như một con người thực sự. Đó là nỗi nhớ da diết, nỗi nhớ cồn cào về bến đỗ thân thương “bờ”. Bằng biện pháp nhân hóa đặc sắc với động từ “nhớ”, người đọc dường như có thể cảm nhận được một nỗi niềm đau đáu ẩn hiện trong hình hài con sóng biển. Đặc biệt hơn nữa, Xuân Quỳnh còn sử dụng cặp từ đối lập giàu sức gợi “trên mặt nước” - “dưới lòng sâu”, “ngày” - “đêm” vừa tạo nên cấu trúc song hành, đối xứng vừa khiến cho ngôn ngữ thơ cân xứng hài hòa, nhạc điệu thơ nhịp nhàng nhưng trên hết là để nhấn mạnh nỗi “nhớ bờ” khôn nguôi của sóng. Dù ở bất cứ nơi đâu, dù đang ngủ yên dưới lòng biển sâu thẳm hay vận động trên đại dương bao la thì con sóng vẫn luôn “nhớ bờ”, vẫn luôn hướng về nơi phương xa, về nơi dừng chân bình yên của mình. Nỗi nhớ ấy luôn thường trực trong hình tượng con sóng và nó dường như bao trùm lấy cả không gian mênh mông của biển cả, kéo dài miên man không dứt theo thời

gian. Dù trong ngày êm ả hay đêm vắng lặng, con sóng vẫn thao thức “không ngủ được”. Nữ thi sĩ tiếp tục sử dụng biện pháp nhân hóa đầy tinh tế, giàu tính biểu cảm. Nỗi “nhớ bờ” ấy phải cồn cào, da diết như thế nào mới có thể khiến con sóng “không ngủ được”? Không còn là thứ vô tri, vô giác nữa mà con sóng ấy từ lâu đã mang trong mình cả một tâm hồn, một tâm hồn biết “nhớ”, biết “không ngủ được” vì nỗi trăn trở. Đọc những câu thơ này, người ta không chỉ cảm nhận được những âm điệu sôi nổi, mãnh liệt của sóng mà còn hình dung được những con sóng đang trào dâng giữa biển cả với nỗi nhớ bao trùm cả không gian, kéo dài theo thời gian.

Từ nỗi nhớ của sóng, Xuân Quỳnh đã bày tỏ nỗi nhớ của “em” một cách đầy tự tin, trực tiếp:

*“Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Nếu người phụ nữ trước khi chỉ dám bày tỏ nỗi nhớ một cách gián tiếp thì người phụ nữ trong thơ Xuân Quỳnh đã phá vỡ rào cản mà chủ động, trực tiếp khẳng định tình yêu của mình. Ở đây Xuân Quỳnh đã dùng từ “lòng” thật chính xác để diễn tả tình cảm của người phụ nữ với tình yêu. Lòng là chốn sâu kín nhất của tâm hồn, lòng là kết tinh của tình cảm được chưng cất trong một thời gian dài qua biết bao thử thách. Vì vậy mà tấm lòng ấy không chút hời hợt mà là gan, là ruột của người phụ nữ. “Lòng em nhớ đến anh” là câu nói khẳng định giản dị, chân thành mà nồng nàn, da diết và đầy táo bạo. Điều này chứng tỏ nỗi nhớ và tình yêu của người phụ nữ phải rất cháy bỏng, tha thiết và mãnh liệt mới có thể có đủ can đảm để khẳng định được tấm lòng của mình một cách chủ động như vậy. Đây cũng chính là vẻ đẹp của tình yêu tự do, hiện đại. Để rồi nỗi nhớ ấy không chỉ còn là ở cảm xúc hay ý thức mà nó đã trở thành nỗi nhớ của tiềm thức: “Cả trong mơ còn thức”. Nếu chỉ hiểu theo nhận thức của lí trí thông thường thì khi mơ là đang ngủ mà trạng thái ngủ là hoàn toàn đối lập với trạng thái thức. Cho nên “cả trong mơ còn thức” là điều rất vô lý, trái với nhận thức thông thường. Tuy vậy nhưng câu thơ vẫn được ngợi ca và đón nhận. Tại sao lại như vậy? Có lẽ là bởi nó được lý giải bởi quy luật của tình yêu. Trong tình yêu, mọi thứ vô lý đều có thể trở thành hợp lý và ở đây cũng vậy. Có lẽ chỉ người đã và đang sống trong nỗi nhớ của tình yêu mới có thể cảm nhận trọn vẹn những cung bậc cảm xúc ấy. Có thể nói, Xuân Quỳnh đã đem đến cho người đọc những cảm nhận sâu sắc mà mới mẻ về tình yêu trong tâm hồn người phụ nữ. Đây cũng là trạng thái tình cảm tiêu biểu cho những ai đã, đang và sẽ yêu. Và đằng sau nỗi nhớ “anh” tha thiết ấy là một lời khẳng định đầy mạnh mẽ cho một tình yêu sâu sắc và cao đẹp.

Ở khổ thơ thứ sáu, ta lại bắt gặp một vẻ đẹp của người phụ nữ khi yêu: đó là lòng thủy chung, son sắt. Người phụ nữ trong thơ Xuân Quỳnh không chỉ mạnh mẽ vươn ra biển lớn tìm tình yêu mới trọn vẹn hơn, đẹp đẽ hơn mà còn là một người con gái thủy chung với tình cảm của mình, tuy sẵn sàng bỏ lại mọi thứ nhưng khi tìm được bến bờ hạnh phúc lại một lòng một dạ với người mình yêu:

*“Dấu xuôi về phương Bắc
Dấu ngược về phương Nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương”*

Trước hết ở hai câu thơ đầu, chúng ta thấy cách diễn đạt của Xuân Quỳnh thật thú vị:

*“Dấu xuôi về phương Bắc
Dấu ngược về phương Nam”*

Trong cách nói quen thuộc của người Việt Nam, người ta thường chỉ nói “xuôi Nam ngược Bắc”. Thế nhưng Xuân Quỳnh lại viết “xuôi Bắc ngược Nam”. Tại sao tác giả không viết theo quy luật thông thường mà bất ngờ đảo ngược như vậy? Lúc ấy, phương Nam là tiền tuyến, miền Bắc là hậu phương mà ta thường nói xuôi về tiền tuyến, ngược về hậu phương. Điều này khẳng định rõ hơn những gian nan, vất vả, ngược xuôi cách trở éo le mà “em” phải đối diện. Phải chăng, nhà thơ còn muốn khẳng định cho dù vạn vật luôn đổi thay, cuộc đời luôn điên đảo, lòng người dễ thay đen đổi trắng, dễ biến ngược thành xuôi, thì người phụ nữ vẫn luôn thủy chung son sắt trong tình yêu. Nhà thơ còn sử dụng nghệ thuật điệp cấu trúc “dấu...” nhằm khẳng định sự mạnh mẽ, táo bạo và chân thành của người phụ nữ khi yêu. Dù có phải trải qua tất cả những thay đổi thăng trầm, người phụ nữ vẫn luôn thủy chung với tình yêu và hạnh phúc với sự lựa chọn của mình. Dường như Xuân Quỳnh muốn phủ nhận tất cả những khó khăn, trái ngang để yêu – một tình yêu đích thực mà người phụ nữ khao khát có được.

Khép lại trong lòng người đọc là hai câu thơ:

*“Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương”*

Lời thơ đọc lên thấy tiếng lòng da diết của người phụ nữ khi yêu. Ta không nghe thấy tiếng lòng của sóng chỉ nghe thấy tiếng lòng của em. Xuân Quỳnh đã khẳng định một cách chân thành, mạnh mẽ: Dù ra Bắc hay vào Nam, dù đi ngược hay về xuôi, dù lên rừng hay xuống biển, dù ở bất cứ nơi đâu, dù có đi tới chân trời góc bể, dù em có phải cách xa đến chừng nào thì em vẫn luôn nghĩ về anh, luôn hướng về anh. Và dù trời đất vũ trụ có bốn phương, tám hướng thì trái tim em chỉ có một phương duy nhất - phương anh. Dấu “-” đặt giữa câu thơ, tách hai chữ “một phương” riêng thành một vế. Chính điều đó đã tạo nên điểm nhấn, sâu lắng, nồng nàn của xúc cảm thơ. Xuân Quỳnh quả thực đã rất tự tin và chân thành bày tỏ tình cảm thủy chung của mình trước anh. Đó là sự tự tin của người phụ nữ bản lĩnh dám yêu và cũng dám đi đến tận cùng để đạt tình yêu của cuộc đời.

Tấm lòng thủy chung trong tình yêu là vẻ đẹp gắn liền với truyền thống của người phụ nữ Việt Nam. Đồng thời đây cũng là phẩm chất quan trọng của tình yêu đích thực, của hạnh phúc đời thường. Ca ngợi về tấm lòng thủy chung của người phụ nữ trong tình yêu đã khẳng định giá trị nhân văn cao đẹp trong thơ Xuân Quỳnh.

Để có được tình yêu vừa sôi nổi thiết tha, mãnh liệt vừa trong sáng thủy chung thì con sóng phải vượt qua đại dương mệnh mông để đến với “bờ anh”.

“Ở ngoài kia đại dương

....

Dù muôn vời cách trở”

Người phụ nữ đang yêu tin vào tình yêu sẽ đến bến bờ hạnh phúc dù trải qua bao khó khăn thử thách. Đúng vậy! Một tình yêu chân chính, đích thực, một niềm tin mãnh liệt vào tình yêu sẽ giúp họ vượt qua bao sóng gió cuộc đời cập đến bến bờ tương lai của hạnh phúc. Hãy nhìn vào hiện thực như trở thành quy luật, dù gió có ở thật xa nơi bãi bờ thì nó cũng sẽ tìm đến những bãi cát dài dù trải qua thật nhiều khó khăn. Tình yêu của em dù gặp biết bao trở ngại em vẫn vượt qua để đến bên anh, đến một mái ấm gia đình như Chế Lan Viên từng viết:

*“Cây nôi đâu cây chạy đến em
Đếm cây hoài lại mọc cây thêm
Tình anh làm cái cây sau chót
Về tới quê em mọc tận thêm”*

Ba khổ thơ với nỗi nhớ, sự trăn trở và tấm lòng chung thủy son sắt cùng với phép lặp, nhân hóa, ẩn dụ, sử dụng cách nói ngược với những hình ảnh đối lập đã khẳng định niềm tin mãnh liệt vào tình yêu, tình yêu đẹp sẽ vượt qua mọi thử thách. Tha thiết với tình yêu, khao khát sống mãi trường tồn với tình yêu nhà thơ đã có chút khắc khoải, lo âu về sự tan chảy của thời gian, đời người cũng mong manh và hạnh phúc của trái tim yêu Xuân Quỳnh cũng vậy. Nhưng nhớ da diết, yêu thương nồng nàn luôn đồng hành với nỗi lo âu khắc khoải:

*“Cuộc đời tuy dài thế
Năm tháng vẫn đi qua
Như biển kia dẫu rộng
Mây vẫn bay về xa”*

Đời người trăm năm ngỡ dài thăm thẳm nhưng con tàu thời gian cứ vun vút lao đi không chờ đợi chúng ta. Bằng sự chiêm nghiệm của một trái tim đầy nhạy cảm nhà thơ nhận ra vũ trụ mãi vĩnh hằng - cuộc đời con người thì hữu hạn

*“Cuộc đời tuy dài thế
Năm tháng vẫn đi qua”*

Lo lắng tình yêu đổ vỡ, phai nhạt, khi đứng trước sự chảy trôi của thời gian. Nhưng người phụ nữ ấy vẫn luôn tin vào tương lai của tình yêu, vào ý nghĩa đích thực của tình yêu

*“Như biển kia dẫu rộng
Mây vẫn bay về xa”*

“Sóng” là một tác phẩm thành công vang dội của Xuân Quỳnh. Bài thơ bộc lộ tất cả những cung bậc trong tình yêu, thể hiện tình cảm son sắt, thủy chung, tha thiết, cao thượng cùng bao nỗi nhớ thương, niềm tin yêu vào tình yêu cao cả không chấp nhận một tình yêu tầm thường và nhỏ hẹp. Khát vọng một tình yêu cao đẹp thủy chung. Phải có một tâm hồn thủy chung thì mới có những vần thơ đẹp và lung linh đến vậy. Xuân Quỳnh đã góp một hơi thở đắm say, một tiếng sóng đẹp để làm tươi thắm thêm cho thi đàn hiện đại Việt Nam.

Bài văn mẫu 2:

Xuân Quỳnh là một trong những nhà thơ tiêu biểu cho thế hệ nhà thơ trẻ trưởng thành trong cuộc kháng chiến chống Mỹ. Thơ Xuân Quỳnh luôn thể hiện một phong cách riêng độc đáo. Đó là tiếng thơ của một trái tim phụ nữ hồn hậu, chân thành và khao khát yêu thương. "Sóng" chính là bài thơ tiêu biểu cho hồn thơ Xuân Quỳnh. Tâm hồn người phụ nữ nặng tình, thủy chung, mãnh liệt khi yêu ấy được thể hiện sâu sắc nhất qua khổ 5, 6 và 7 trong bài thơ “Sóng”.

Thơ Xuân Quỳnh rất giàu cảm xúc với những cung bậc khác nhau khi hạnh phúc đắm say, lúc đau khổ, suy tư được tạo tác nên từ giọng thơ đầm thấm của một người phụ nữ rất mực hiên hậu. Bài thơ “Sóng” là tâm sự, nỗi lòng sâu kín của nhà thơ trong bốn bề suy nghĩ về tình yêu. Trong khổ thơ, 5, 6 và 7 với những ngôn từ giản dị, hình ảnh đối lập, đa chiều và giàu sức liên tưởng đã thể hiện rõ nhất những phẩm chất tốt đẹp của người phụ nữ: nghĩa tình, thủy chung.

Trong “Truyện Kiều”, Nguyễn Du đã từng bày tỏ:

*“Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu
Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”*

Quả thực, thi sĩ luôn mượn cảnh để bày tỏ nỗi lòng. Nỗi lòng thi nhân luôn nhuốm trong từng động thái tinh vi nhất của cảnh vật. Xuân Quỳnh đã mượn hình ảnh con sóng làm biểu tượng cho tâm hồn người phụ nữ và thay người phụ nữ tuyên ngôn tình yêu.

Tình yêu vốn không có công thức. Trong thơ Xuân Quỳnh cũng vậy, tình yêu là sự bí ẩn ngọt ngào và quyến rũ:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Con sóng tồn tại ở hai không gian là “lòng sâu” và “trên mặt nước” khẳng định tình yêu của người phụ nữ dù tự đáy tâm hồn hay ngoài mặt đều dạt dào và liên tục không ngừng nghỉ.

Thán từ “ôi” vang lên đầy mãnh liệt và diệu kì. Chính tác giả cũng ngạc nhiên mà phải cảm thán rằng: nỗi nhớ bờ của con sóng ám ảnh, vẫn vũ trong lòng đến mức “ngày đêm không ngủ”. Có bao giờ con sóng trôi dạt dào đâu? Có bao giờ nỗi nhớ của em về anh có thể chấm dứt đâu?

Trong bài thơ “Đêm nay Bác không ngủ”, nhà thơ Minh Huệ đã viết:

*“Đêm nay Bác không ngủ
Vì một lẽ thường tình
Bác là Hồ Chí Minh”*

Ở đây, sự chủ động “không ngủ” của Bác mà chúng ta đã từng bắt gặp trong thơ Minh Huệ là vì nặng lòng với nước. Còn sự chủ động “ngày đêm không ngủ” trong thơ Xuân Quỳnh chỉ mang tính tình cảm cá nhân. Song ấy là nỗi lòng chung của hàng triệu người phụ nữ chịu cảnh chia xa, là vẻ đẹp ngọt ngào của con người khi yêu nên bài thơ mới có sức thu hút và ý nghĩa tới vậy.

Sự nhớ nhung đẩy lên cao trào khi “cả trong mơ còn thức” để mà nhớ. Nỗi nhớ cũng quặn đau không ngừng trong khoảnh khắc nhân vật thiếp đi. Thế mới thấy tình yêu của tác giả với người thương sâu sắc đến mấy.

Khắc họa vẻ đẹp chung thủy của người phụ nữ khi yêu, Xuân Quỳnh không dùng lời thề nguyện đêm trăng hay chén rượu bôi, kỉ vật duyên mà nhà thơ thể hiện bằng những lời thủ thỉ hết sức tự nhiên, đầm thắm, chân thành:

*“Dẫu xuôi về phương Bắc
Dẫu ngược về phương Nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương”*

Hai cặp từ đối lập “nam - bắc” và “xuôi - ngược” và biện pháp điệp cấu trúc đã bao quát toàn bộ không gian đất nước Việt Nam và vũ trụ và nhấn mạnh thêm ý thơ. Từ “nghĩ” không chỉ nhấn mạnh tới suy nghĩ đơn thuần trong đầu óc con người mà nhắc tới cả ý chí, niềm tin và khát vọng.

Trong trời bể sâu rộng ấy, người con gái vẫn giữ nguyên bến đỗ duy nhất, đó là “phương” anh. Tác giả phát hiện ra thêm một phương trời rất độc đáo, mới lạ, ấy là phương anh. Chính đi đâu ấy đã khiến bài thơ thêm nét dễ thương, chân thật, nữ tính hơn. Khổ thơ đã làm rõ nhất vẻ đẹp thủy chung của người phụ nữ trong tình yêu. Nó không chỉ là vẻ đẹp có ở riêng Xuân Quỳnh mà còn là vẻ đẹp chung của con người Việt Nam.

Cuối cùng, sức vượt trùng khơi của con sóng để tìm về bờ đã chiến thắng tất cả:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm nghìn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở”*

Sóng ngàn năm vẫn sẽ vỗ bờ. Đại dương rộng thật đấy, lắm bão giông thật đấy nhưng sóng có ngày sẽ đến được đích. Từ chỉ số lượng “trăm nghìn” nhấn mạnh vào tình cảm dào dạt, đong đầy của tình yêu. Người phụ nữ trong thơ thêm một lần nữa nhất mạnh triết lí mà ông cha xưa nhắc tới:

*“Yêu nhau tam tứ núi cũng trèo
Ngũ lục sông cũng lội
Thất bát đèo cũng qua”*

Qua đây, Xuân Quỳnh đưa đến chúng ta một chân lý trong tình yêu: Dù có bao nhiêu khó khăn, chỉ cần con người giữ vững trái tim yêu thương, nhất định có ngày sẽ đoàn tụ. Những câu thơ làm ấm lòng biết bao con người phải chịu nỗi đau chia lìa. Tình yêu của Xuân Quỳnh đã vượt qua mọi giới hạn, luôn cháy bỏng và đầy nữ tính. Vì thế, nó vượt lên tình cảm cá nhân cá thể mà trở nên thánh thiện, thuần khiết hơn.

Tuy chỉ là ba khổ thơ năm chữ ngắn, sóng Xuân Quỳnh đã truyền cho người đọc cảm hứng thiết tha về tình yêu đôi lứa. Tình yêu ấy vẫn sống mãi cùng thời gian và trong lòng những con người biết yêu.

Bài văn mẫu 3:

Voltaire từng nói “Thơ là âm nhạc của tâm hồn, nhất là tâm hồn cao cả, đa cảm”, khẳng định điệu tâm hồn thấm nhuần trong từng câu thơ. Bởi vậy, ta có dịp gặp gỡ điệu hồn sâu lắng của người con gái trong tình yêu, qua lời thơ “Sóng” của thi sĩ Xuân Quỳnh. Khổ thơ năm, sáu, bảy kết tinh bút lực nhà thơ và tiếng lòng phong phú ấy.

Sau một chuyến đi thực tế ở biển Diêm Điền, nguồn cảm hứng trào dâng trong lòng nhà thơ khi bắt gặp hình ảnh con sóng giữa đại dương. Bài thơ được trích trong tập “Hoa dọc chiến hào” (1967). Khi cả nước hòa trong âm vang của cuộc kháng chiến trường kỳ, các cây bút thường lấy tình yêu đôi lứa - cái tôi mở đường dẫn tới tình yêu tổ quốc- cái ta. Thì tiếng thơ Xuân Quỳnh thuần túy nói về tình cảm lứa đôi, nên “Sóng” trở thành bông hoa lạ giữa vườn hoa nghệ thuật lúc bấy giờ.

Mượn hình tượng con sóng xuyên suốt bài thơ để thể hiện những tâm tư tình cảm của cô gái khi yêu, Xuân Quỳnh không phải người đầu tiên. Nguyễn Thị Hường Ngát cũng gửi tình yêu nồng nàn vào biển:

*"Biển yêu đất đến điên cuồng rộng lượng
Muốn xô bờ nhưng lại sợ bờ đau*

...

Anh biết không, biển chính là em đấy”

Nhưng Xuân Quỳnh độc đáo khi sử dụng phép ẩn dụ không hoàn toàn giữa “em” và sóng, tạo sự kết hợp hài hòa giữa sóng biển và sóng lòng. Nếu những khổ thơ trước, con sóng tự thức về tâm hồn mình, suy tư về nguồn cội tình yêu thì đến khổ năm, con sóng và nhân vật trữ tình thức nhận những thuộc tính của tình yêu lứa đôi:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi, con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Biện pháp nhân hóa biến sóng thành chủ thể của nỗi nhớ niền thương của trái tim yêu tha thiết. Điệp từ “con sóng” gợi hình ảnh những con sóng nhớ thương trào hết lớp này đến lớp khác vừa thể hiện sự dào dạt, sôi trào vừa miên man, lắng sâu của nỗi tương tư. Niền mong nhớ trải dài, choáng ngợp không, thời gian “lòng sâu, mặt nước”, “đêm, ngày” mang chiều kích vô biên trong tâm tưởng cô gái, không lúc nào yên lặng bởi cuộn trào những con sóng nhớ nhung. Nữ sĩ gửi lòng vào sóng như chưa thỏa, nên “em” trực tiếp xuất hiện nói lên tiếng lòng sâu thẳm: “Lòng em nhớ đến anh”, biên cương khổ thơ nói rộng bởi cảm xúc tràn bờ. Nỗi nhớ mong “anh” không chỉ làm “em” thao thức, mà còn chiếm trọn tiềm thức, vô thức của cô gái. Nhà thơ phá vỡ mọi giới hạn đưa bạn đọc tới thế giới vô cùng của tâm hồn con người.

Sóng cùng “em” suy ngẫm về lòng thủy chung trong tình duyên:

*“Dẫu xuôi về phương bắc
Dẫu ngược về phương nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh một phương”*

Biện pháp đối lập “ngược, xuôi” tái hiện hình bóng người con gái lấy điểm tựa tình yêu để lo toan trong hành trình khác nhau của cuộc sống. Điệp ngữ “dẫu” nhấn mạnh sự bất biến của trái tim yêu trước dòng đời dài rộng, vạn biến. Nhà thơ đặt khái niệm phương anh cạnh phương bắc, nam tách biệt không gian địa lý và tình yêu. Nếu trong địa lý bốn phương tám hướng con người dễ lạc lối thì trong tình yêu, “em” chỉ hướng về một phương “anh”, đó cũng chính là bản chất của tình yêu chân chính. Lòng sắt son dẫn nhân vật “em” vượt trùng cách trở đổ về bến bờ hạnh phúc như sóng chỉ hướng đến đích cuối cùng là bờ. Tác giả nhìn sâu vào lòng mình để nắm bắt quy luật của sóng.

Con sóng và “em” cũng cất lên niềm tin vào tương lai tình yêu trọn vẹn:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm nghìn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở”*

Hình ảnh ước lượng”trăm ngàn” con sóng vượt mọi khoảng cách đến bờ, khơi dậy trong lòng thi sĩ sự tin tưởng vào tình yêu đôi lứa là hành lý, đưa con người đến cái đích cuối cùng của cuộc đời, có thể vượt lên những giới hạn của đời sống. Đó không phải suy nghĩ nông nổi, bồng bột mà là sự nhận thức về quy luật, chân lý của đời sống nên nó trong sáng, trọn vẹn và tha thiết, cháy bỏng.

Tiếng thơ “Sóng” của Xuân Quỳnh vừa nhẹ nhàng khi sục sôi, vừa suy tư, trầm lắng. Cách xây dựng hình tượng tài tình, kết hợp ngôn từ sống động và thể thơ năm chữ mang giọng điệu linh hoạt, giúp người đọc cảm thấu bản tâm phức tạp của người con gái khi yêu trong hành trình thức nhận những quy luật tình yêu chính đáng, ngợi ca tiếng nói nhân bản của con người.

Bài văn mẫu 4:

Có thể nói, tình yêu là đề tài muôn thuở mà nhiều nhà thơ, nhà văn muốn hướng tới. Chúng ta đã từng biết đến Xuân Diệu - ông hoàng của thơ tình với những cảm xúc yêu đương mãnh liệt, nồng cháy. Hay là một Anh Thơ với chút e thẹn, ngại ngùng của người con gái khi yêu. Tình yêu, dù là ở bất kỳ cảm xúc nào thì nó cũng đều đẹp đẽ và chân thật. Xuân Quỳnh là một nữ nhà thơ được biết đến với những sáng tác thấm đượm tâm tư và tình cảm của người phụ nữ. Bà khát khao yêu và được yêu. Người ta bắt gặp tình yêu lứa đôi với nhiều cảm xúc thăng trầm qua “Thuyền và biển”. Tình yêu với những nỗi nhớ, niềm thương một lần nữa lại được thể hiện một cách rõ ràng và có phần mạnh mẽ hơn qua bài thơ “Sóng”. Trong bài thơ, nhà thơ đã diễn tả được nỗi nhớ thương tới người yêu một cách rõ ràng và mạnh mẽ nhất trong ba khổ thơ 5, 6, 7.

“Sóng” được sáng tác trong chuyến đi thực tế của nhà thơ ở vùng biển Diêm Điền. Nó được sáng tác năm 1967, in trong tập “Hoa dọc chiến hào”. Bài thơ là tiếng lòng của người thi sĩ hay cũng chính là tiếng nói từ trái tim của những người phụ nữ đang đắm chìm trong vị ngọt tình yêu. Nó là tổng hòa tất cả những cung bậc cảm xúc của tình yêu, có yêu, có thương, có những nỗi nhớ nhẹ nhàng cũng có cả những nỗi nhớ mãnh liệt, da diết.

“Con sóng dưới lòng sâu

...

Dù muôn vàn cách trở”

Nhà thơ đã sử dụng một cách tài tình hình ảnh của con sóng để vẽ dạt dào để tượng trưng cho người phụ nữ. Sóng “dữ dội và dịu êm” cũng chính là những xúc cảm của người con gái khi yêu, có lúc ngọt ngào, lãng mạn một cách nhẹ nhàng, tha thiết, có lúc lại nóng bỏng, mãnh liệt và đầy sức hút.

“Con sóng dưới lòng sâu

Con sóng trên mặt đất

Ôi con sóng nhớ bờ

Ngày đêm không ngủ được”

Giữa biển khơi mênh mông, rộng lớn, có biết bao con sóng, làm sao ta có thể đếm hết được. Con sóng nhiều là vậy, vô tận là vậy nhưng tất cả đều có chung một nỗi

nhớ da diết tới bờ. Có sóng dềnh dàng, cuộn cuộn trên mặt nước hay những con sóng đang uốn mình dưới lòng sâu. Dù là con sóng nào đi chăng nữa thì chúng cũng muốn được trôi dạt vào bờ, được ôm ấp và vỗ về bờ cát đang đứng ở trong kia, đợi chờ, mong ngóng. Từ chân sóng đến ngọn sóng, tất cả đều mong muốn được nhanh chóng chạm tay vào bờ, cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay mà bờ đang dang rộng sẵn để chờ sóng dạt vào. Nỗi nhớ ấy làm sóng “không ngủ được”, lúc nào cũng vỗ, cũng chuyển động để thỏa nỗi nhớ da diết ấy. Sóng nhớ bờ cũng chính là nỗi nhớ của em dành cho anh bởi vì tình yêu thì không bao giờ có thể thiếu được những nỗi nhớ thương, mộng mị.

*“Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Nỗi nhớ ấy như đeo bám lấy trái tim người phụ nữ. Nó tồn tại mọi lúc mọi nơi, luôn thường trực trong trái tim em và lúc nào cũng có thể trào lên những cảm xúc nghẹn ngào, lưu luyến. Không gặp anh, em thấy nhớ. Gặp anh rồi, được ở bên anh nhưng em cũng thấy nhớ. Nỗi nhớ ấy làm em không muốn rời xa anh dù chỉ là một phút giây ngắn ngủi. Ban ngày em nhớ đến anh chưa đủ, nỗi nhớ còn tìm về trong cả những giấc mơ. Dù chìm trong giấc ngủ, em cũng không thôi nhớ đến anh. Em mơ đến khuôn mặt anh, đến giọng nói nhẹ nhàng và cả những vòng tay ấm áp. Trong tâm trí của em, lúc nào anh cũng luôn hiện hữu. Và có những đêm, nỗi nhớ làm em không ngủ được. Em nghĩ nhớ đến anh, nhớ về người mà em dành trọn tình yêu thiết tha, chân thành:

*“Dẫu xuôi về phương bắc
Dẫu ngược về phương nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh một phương”*

Những con sóng dạt dào trôi giữa biển khơi mênh mông, rộng lớn. Sóng trôi từ nam ra bắc, vào nam. Dù ở phương nào thì sóng cũng tìm đúng hướng để chạm vào bờ. Cũng giống như em, dù ở bất kỳ nơi đâu, trong lòng em cũng hướng về anh, chỉ một mình anh. Em nghĩ đến anh ở bất cứ thời gian nào, ở bất cứ nơi nào mà em đã từng đặt chân tới. Trái tim nhỏ bé của em dường như đã được vẽ sẵn một con đường, con đường ấy chẳng đâu khác mà sẽ dẫn đến nơi anh đang đứng. Nó sẽ tình yêu của em chạm vào trái tim anh để anh có thể cảm nhận được tất cả những tình cảm mãnh liệt và nỗi nhớ mà biết bao ngày qua vẫn tồn tại trong em:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó
Con nào chẳng nhớ bờ
Dù muôn vàn cách trở”*

Giữa biển khơi, giữa đại dương mênh mông, xanh thẳm, có biết bao con sóng được tạo nên từ gió. Gió tạo nên sóng nhưng chính gió cũng làm cho sóng tan nát, xô dịch vì sức gió quá mạnh. Nhưng dù bao khó khăn, dù mưa giông bão táp thì sóng vẫn vươn mình lên để vượt qua tất cả mà chạy đến bên bờ để vỗ về, để hòa nhập. Con sóng cũng như tình yêu của em. Chẳng có một tình yêu nào mà bằng phẳng và trải đầy hoa. Để đến được với nhau sẽ phải trải qua biết bao những thử thách. Và với em, tất cả những khó khăn ấy sẽ chẳng là gì. Nó không thể có đủ sức mạnh để ngăn cản em đến bên anh. Bằng tình yêu nồng nhiệt, em sẽ vượt qua tất cả. Khổ thơ như một lời hứa hẹn, một sự ngợi ca về tình yêu mãnh liệt có thể vượt qua mọi rào cản. Nó cũng như chính niềm tin của em dành cho tình yêu của mình. Em tin rằng tình yêu này sẽ chiến thắng tất cả.

Như vậy, với những vần thơ chân thực, nhẹ nhàng nhưng không kém phần mãnh liệt, ba khổ thơ giữa của bài thơ “Sóng” đã diễn tả được hết nỗi niềm của người phụ nữ đang đắm chìm trong những cảm xúc nồng nàn của tình yêu. Tình yêu mãi là thứ tình cảm thiêng liêng, đáng được trân trọng.

Bài văn mẫu 5:

Xuân Quỳnh là nhà thơ trẻ trưởng thành trong cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước. Nổi bật trong thơ Xuân Quỳnh là chùm thơ viết về tình yêu. Trong đó bạn đọc yêu thơ chị chắc chắn sẽ biết đến bài thơ “Sóng”. Khi nói về nét truyền thống của người con gái trong tình yêu, khổ thơ năm, sáu và bảy đã làm tròn nhiệm vụ của mình:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức*

*Dẫu xuôi về phương bắc
Dẫu ngược về phương nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương*

*Ở ngoài kia đại dương
Trăm nghìn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở”*

Có tình yêu nào mà không phải trải qua nỗi nhớ. Dù ở không gian “dưới lòng sâu” hay “trên mặt nước”, dù “ngày” hay “đêm” thì con sóng vẫn nhớ “đến bờ” mà thao thức bồn chồn đến nỗi “không ngủ được”. Xuân Quỳnh đã lấy không gian và thời gian để đo đếm nỗi nhớ trong tình yêu. Nhưng nào ai có thể đo đếm hết được nỗi nhớ? Nếu sóng nhớ đến bờ thì em cũng nhớ đến anh. Nỗi nhớ ấy luôn thường trực trong tâm trí của “em”. Ngay đến trong giấc mơ cũng chẳng thể nào ngừng được. Nỗi nhớ đọng đầy khắp cả không gian, thời gian và trong tiềm thức. Giống như ca dao đã từng diễn tả nỗi nhớ của những người yêu nhau:

*“Nhớ ai bồi hồi bồi hồi,
Như đứng đống lửa như ngồi đống than?”*

Hay như trong bài thơ “Tương tư” của Nguyễn Bính:

*“Thôn Đoài ngồi nhớ thôn Đông
Một người chín nhớ mười mong một người
Gió mưa là bệnh của trời
Tương tư là bệnh của tôi yêu nàng”*

Nỗi nhớ trong tình yêu đã không còn xa lạ gì, nhưng cách diễn tả của Xuân Quỳnh lại thật đặc biệt.

Bên cạnh những quan niệm mới mẻ trong tình yêu, Xuân Quỳnh vẫn giữ được vẻ đẹp truyền thống. Đó chính là tấm lòng thủy chung của người con gái khi yêu. Hình ảnh thơ đối lập “xuôi” và “ngược”, “phương Bắc” và “phương Nam” được nhà thơ sử dụng với dụng ý nghệ thuật sâu sắc. Thông thường, người ta thường nói “ngược về phương Bắc” và “xuôi về phương Nam”. Nhưng ở đây Xuân Quỳnh lại dùng cách nói ngược lại để thể hiện dụng ý nghệ thuật. Dù cuộc đời có luôn biến chuyển không ngừng, đôi ta phải trải qua nhiều sóng gió, vạn vật có luôn đổi thay. Thì đối với “em”, ở bất cứ “nơi nào” - cụm từ phiếm chỉ, không xác định rõ không gian, thời gian, vẫn hướng về “phương anh” - một phương duy nhất. Tấm lòng của “em” vẫn luôn nguyên vẹn dành cho “anh”, hướng đến “anh”.

Không chỉ vậy, Xuân Quỳnh còn diễn tả một niềm tin mãnh liệt trong tình yêu. Ở ngoài đại dương xa xôi đó, có trăm ngàn con sóng vỗ. Nhưng cuối cùng, con sóng nào cũng tìm được đến bến bờ của mình. Cũng giống như “em” và “anh”, dù cuộc đời phải trải qua muôn ngàn sóng gió, có đôi lúc phải cách xa nhau. Thì đến cuối cùng, “em” và “anh” vẫn sẽ gặp lại nhau. Và tình cảm của đôi ta sẽ mãi mãi tồn tại:

*“Em trở về đúng nghĩa trái tim em
Là máu thịt đời thường ai chẳng có
Cũng ngừng đập khi cuộc đời không còn nữa
Nhưng biết yêu anh ngay cả khi chết đi rồi”*

Khổ thơ thứ bảy không chỉ là một lời khẳng định niềm tin cho tình yêu. Mà đó cũng là một lời an ủi, động viên những người đang yêu nhau, hãy có thêm sức mạnh để vượt qua muôn ngàn “cách trở”, tìm về với bến bờ hạnh phúc.

Đọc “Sóng” của Xuân Quỳnh, người đọc dường như thêm trân trọng tình yêu. Và dù người phụ nữ của Xuân Quỳnh trong tình yêu có mạnh mẽ đến đâu, họ vẫn giữ gìn được những vẻ đẹp truyền thống của người phụ nữ xưa.

Bài văn mẫu 6:

Tình yêu là những rung động, là những tình cảm hết sức thiêng liêng và mặc định ở con người chúng ta, ai đó đã nói rằng chỉ có khúc gỗ mới không có tình yêu mà thôi. Cũng từ đi đâu ấy mà tình yêu trở thành một đề tài sáng tác yêu thích của biết bao nhà văn, nhà thơ và mỗi nhà văn, nhà thơ sẽ có cách tiếp cận tình yêu theo cách riêng của mình. Một trong những tác phẩm nổi bật của đề tài này là bài thơ “Sóng” của nữ thi sĩ Xuân Quỳnh và có lẽ hay nhất là ba khổ thơ năm, sáu và bảy của bài thơ.

Trong khổ thơ thứ năm của bài thơ “Sóng”, Xuân Quỳnh đã viết:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

“Con sóng dưới lòng sâu” và “con sóng trên mặt nước” là hai cung bậc cảm xúc và biểu hiện phong phú nổi nhớ của “em” dành cho “anh”. Cũng như con sóng dễ dàng nhận thấy khi xuất hiện trên mặt biển và không dễ để nhìn ra khi nằm trong lòng đại dương, “sóng dưới lòng sâu” là biểu hiện cho nỗi nhớ thầm trong trái tim còn “sóng trên mặt nước” là biểu hiện của nỗi nhớ được thể hiện ra ngoài. Nỗi nhớ “anh” ấy của “em” mới bền bỉ, khắc khoải và mãnh liệt đến nhường nào.

Đặc biệt hai câu thơ “Lòng em nhớ đến anh/ Cả trong mơ còn thức” đã diễn tả một cách xúc động và chân thực nỗi lòng và tâm tư của người con gái đang yêu bằng một tình yêu trong sáng nhưng không kém phần mãnh liệt. “Em” nhớ “anh” cả “trong mơ” và “còn thức”, từ giấc ngủ say nồng cho tới đời thực. Câu thơ “Cả trong mơ còn thức” vừa diễn tả trạng thái khi trong mộng và khi trong đời thực của “em” vừa diễn tả cái thức ngay trong giấc mơ. Nghe thì có vẻ mâu thuẫn với nhau thế nhưng đi đâu ấy đã thể hiện tình cảm chân thật, sâu sắc nhất trong tâm tư, cõi lòng của người con gái đang yêu.

Tiếp theo Xuân Quỳnh viết:

*“Dấu xuôi về phương bắc
Dấu ngược về phương nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh một phương.”*

Con người chúng ta có thể đi về phương bắc hay phương nam tùy theo sở thích, nguyện vọng của bản thân mình, thế nhưng đối với “em” thì chỉ có “anh” là phương hướng duy nhất trong cuộc đời. Một lần nữa, nữ thi sĩ Xuân Quỳnh lại sử dụng kết cấu trùng điệp để tăng tiến nỗi nhớ người thương của mình. Nếu phương bắc và phương nam là hai phương hướng của tự nhiên, đất trời thì “phương anh” là phương hướng duy nhất trong trái tim “em”, khiến em luôn luôn hướng về Tình yêu của nữ thi sĩ mới thành thật, cháy bỏng và da diết làm sao. Đối với một người con gái, những dòng thơ hay chính là những dòng bộc bạch của trái tim ấy có vẻ hơi táo bạo, nhưng chính sự táo bạo và đắm say tình yêu ấy của Xuân Quỳnh đã giúp nữ thi sĩ cất cánh trong tình yêu. Những dòng thơ trên của Xuân Quỳnh cũng chính là tâm tư, là tiếng nói tha thiết cháy bỏng của trái tim người con gái với nỗi nhớ người mình thương trong tình yêu.

Một tình yêu chân chính đối với nhiều người là một tình yêu vừa sôi nổi thiết tha, vừa mãnh liệt lại vừa trong sáng và thủy chung, và qua “Sóng”, Xuân Quỳnh đã khẳng định lại với người đọc một lần nữa tính đúng đắn của quan niệm ấy. Đối với Xuân Quỳnh, tình yêu không phải là một thứ tình cảm phù du, huyênh ảo, lúc nào cũng ngập trong những bong bóng màu hồng và những viễn cảnh lãng mạn, tốt đẹp mà tình yêu là một thứ tình cảm trần tục gắn với đời thường, do đó mà những trắc trở, khó khăn trong tình yêu là không thể nào tránh khỏi. Do vậy, một tình yêu đẹp là một tình yêu cần đến những phẩm chất thủy chung, son sắt, ý chí nghị lực và sự tin tưởng vào đối phương một cách sâu sắc để cùng nhau vượt qua mọi khó khăn thử thách, đi đến bến bờ hạnh phúc trong tình yêu. Xuân Quỳnh đã thể hiện điều này qua những dòng thơ sau:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở”*

Từ một hiện tượng có thật và có phần nghịch lý trong tự nhiên là gió từ đất liền thổi ra nhưng những con sóng không hoàn toàn bị gió thổi ra xa ngoài khơi mà vẫn rì rào vỗ từng cơn sóng vào bờ, Xuân Quỳnh đã liên tưởng và dùng hình ảnh này để miêu tả tình yêu của bản thân mình. Đó là cho dù trong tình yêu có gặp nhiều gian nan, thử thách thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể ngăn được tình yêu của nữ thi sĩ dành cho người thương của mình, bà sẽ cố gắng và kiên trì đến cùng để đi đến cái đích hạnh phúc trong tình yêu của mình, cũng như sóng “Con nào chẳng tới bờ/ Dù muôn vàn cách trở.”

Đã có rất nhiều nhà văn nhà thơ với rất nhiều tác phẩm viết về đề tài tình yêu muôn thuở, thế nhưng nữ thi sĩ Xuân Quỳnh vẫn rất xuất sắc khi ghi dấu ấn trong lòng thơ ca với tác phẩm “Sóng” của mình, bài thơ mà đã để lại trong lòng độc giả nhiều cung bậc cảm xúc và tình cảm dâng trào.

Bài văn mẫu 7:

Xuân Quỳnh là một nữ thi sĩ có phong cách nghệ thuật độc đáo. Những sáng tác của nhà thơ vừa mang nét mạnh mẽ, táo bạo lại vừa đắm thắm, thiết tha. Xuân Quỳnh đã đóng góp cho nền thơ Việt Nam rất nhiều tập thơ hay và ý nghĩa. Trong đó phải kể đến các tập thơ: Hoa dọc chiến hào (1968), Sân ga chiều em đi (1984),... Bài thơ Sóng là một trong những bài thơ hay và đặc sắc nhất.

Sóng được Xuân Quỳnh sáng tác vào năm 1967 trong những ngày kháng chiến chống Mỹ đang diễn ra ác liệt. Bài thơ nhằm bày tỏ nỗi nhớ nhung và khát vọng trong tình yêu của người phụ nữ. Đó cũng là những tình cảm đẹp để nhằm trao tặng cho người mình yêu. Điều đó được thể hiện rõ ràng nhất trong bài thơ năm, sáu và bảy của bài thơ:

*"Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được*

*Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức*

*Dẫu xuôi về phương Bắc
Dẫu ngược về phương Nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương"*

Ở khổ thơ này ta nhận thấy rõ được tình yêu luôn đi liền với nỗi nhớ, cái sâu sắc và bao la của nỗi nhớ luôn được tâm hồn đang yêu soi vào sóng để diễn tả. Tình yêu đó tràn đầy cả tình sâu và bề rộng, chiếm lĩnh trọn cả ngày lẫn đêm.

"Sóng trên mặt nước" là biểu hiện nỗi nhớ khi thương, còn "con sóng trên mặt nước" là nỗi nhớ âm thầm lắng sâu trong cõi lòng và ngay cả lúc giận dữ vẫn nhớ đến anh. Hai câu thơ "Lòng em nhớ đến anh/ Cả trong mơ còn thức" cho ta thấy rõ được tâm lòng đang yêu của cô gái, đó là thứ tình yêu trong sáng và mãnh liệt. "Em" nhớ đến "anh" ngay khi cả trong mơ, cho dù bàn chân có đang "xuôi về phương Bắc" hay "ngược về phương Nam" thì trái tim vẫn chỉ có một hướng duy nhất là "anh". Có thể thấy đây là một nỗi nhớ da diết nhưng cũng không kém phần táo bạo, say đắm của khát vọng tình yêu. Đoạn thơ trên vừa là tiếng nói của người phụ nữ trong nỗi nhớ được viết với thủ pháp nghệ thuật của bàn tay nghệ sĩ tay hoa, cái nỗi nhớ ấy được thể hiện bằng hình tượng gián tiếp chưa đủ mà còn được biểu hiện trực tiếp bằng trái tim không thể kìm nén nổi mà tự thốt thành lời.

Để nhấn mạnh thêm tính đa dạng, sâu thẳm của nỗi nhớ tác giả còn sử dụng biện pháp nhân hóa, nhân hóa "sóng" và "bờ" như một con người mà cụ thể ở đây là "em" và "anh". Biện pháp đối lập "dưới lòng sâu" - "trên mặt nước" tăng thêm sự khoảng cách của nỗi nhớ giữa hai người đang yêu. Nỗi nhớ đó trở thành tình cảm thường trực trong "trái tim bé nhỏ".

Và nhà thơ Hoàng Thị Minh Khanh cũng có viết:

*"Em nhớ anh không chỉ trong giấc ngủ
Em nhớ anh không chỉ lúc dạo chơi
Em nhớ anh không chỉ khi trăng tỏ
Em nhớ anh không chỉ lúc mưa rơi
Ôi! Cái nhớ sao mà kì diệu
Ôi! Cái thương sao mà khéo mặn mà
Có lúc phải xa nhau ta mới hiểu
Hết lòng người trong mỗi phút giây qua"*

Đến với khổ thơ thứ 7 chúng ta bắt gặp hình ảnh

*"Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó"*

*Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vàn cách trở"*

Có một hiện tượng mà ta thấy đó là hiển nhiên nhưng cũng lại mang vẻ nghịch lý, gió thổi từ bờ ra thì sóng ở ngoài xa vẫn hướng vào đến bờ. Cái ý mà Xuân Quỳnh muốn nói ở đây là "em" cũng giống như sóng, cho dù gặp trở ngại bao nhiêu thì "em" cũng sẽ vượt qua để có thể đến với "anh".

Trong thơ Chế Lan Viên cũng đã có viết:

*Cây nôi đâu cây chạy đến em
Đếm cây hoài lại mọc cây thêm
Tình anh làm cái cây sau chót
Về tới quê em mọc tận thêm"*

Đúng thực, khi yêu cho dù có muôn vàn cách trở thì cũng trở lại được với nhau. Và ngay trong cả ca dao xưa cũng từng viết:

*"Yêu nhau tam tứ núi cũng trèo
Ngũ lục sông cũng lội, thất bát đèo cũng qua"*

Tình yêu luôn gắn liền với lòng tin, tin ở cuộc đời, tin ở người mình yêu và tin chính sức mạnh tình yêu. Đọc khổ thơ ta thấy thoáng một chút khắc khoải, lo âu về sự chảy trôi của thời gian, cái ngăn ngại của cuộc đời mình và tình yêu của bản thân.

Bài văn mẫu 8:

Nhắc đến thơ tình không thể không nhắc đến nữ thi sĩ Xuân Quỳnh, một trong những nhà thơ nổi bật của nền thơ hiện đại Việt Nam. Xuân Quỳnh viết về tình yêu rất thực, thơ bà da diết, dạt dào nhưng cũng đầy quyết liệt, mạnh mẽ. Vào những năm 1967, khi mà đất nước ta đang trong những ngày chống giặc cứu nước. Bên cạnh những bản hùng ca chiến trận ca ngợi tinh thần cách mạng của các chiến sĩ thì còn có những bản tình ca của đời sống, Xuân Quỳnh đã viết nên bài thơ “Sóng” mang nét riêng giữa muôn vàn vẻ đẹp của thơ ca vào khoảng thời gian này, “Sóng” đã thể hiện thật sinh động những vẻ đẹp trong tâm hồn của nữ thi sĩ đồng thời cho thấy được tài năng trong ngòi bút của Xuân Quỳnh khi bộc lộ những cảm xúc tình cảm nội tâm đầy tinh tế qua thơ.

Thi phẩm “Sóng” đã đưa độc giả đến với những chân trời của những cảm xúc vui buồn, lắng lo, hạnh phúc và cả chân trời của sự thủy chung trong tình yêu. Những ngôn từ xúc cảm da diết, đậm sâu trong tình yêu được thể hiện rõ nhất của khổ 5, 6, 7 của bài thơ:

*"Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức"*

Xuân Quỳnh đã rất tinh tế dùng hình ảnh sóng để chỉ em - người con gái đang yêu. Em cũng như con sóng ngoài biển cả dạt dào, dù là dưới đáy sâu nơi đại dương rộng lớn hay chỉ thoáng qua lênh đênh trên mặt biển thì vẫn luôn nhớ về anh - người mà em yêu. Nỗi nhớ ấy đã vượt cả không gian rộng lớn, biển kia có sâu rộng cũng không đo được bằng nỗi nhớ nơi em. Sóng biển cũng chính là những cơn sóng lòng đang cuộn trào dữ dội trong em, nỗi nhớ về người thương thật mạnh mẽ biết bao. Tiếng "ôi" cất lên nghe thật tha thiết, nỗi nhớ trào dâng nơi sâu thẳm trái tim người con gái. Con sóng ngoài kia vẫn cứ thế theo từng đợt gió, dù êm đềm hay dữ dội ngày đêm vẫn vỗ tới bờ, vẫn tìm đến bờ thì em cũng như thế, cũng nhớ anh ngày đêm, mong được đến bên anh. Nỗi nhớ khôn nguôi ấy luôn thường trực trong tâm trí, khiến "em" không khỏi thao thức, trăn trở "không ngủ được", ngay cả trong giấc mơ vẫn là bóng hình của người thương trong đó. Nỗi nhớ vượt lên cả sự chảy trôi của thời gian, của ngày đêm yêu, của tháng năm yêu. Tình cảm nơi tâm hồn Xuân Quỳnh thật chân thành, thấm thiết, sâu sắc và mãnh liệt biết bao.

Nỗi nhớ ấy tựa như nỗi nhớ của người con gái xưa:

*"Nhớ ai bồi hồi bồi hồi
Như đứng đống lửa, như ngồi đống rơm"*

Tình yêu thật nồng cháy, dẫu cho có khoảng cách xa xôi, có mỗi người mỗi hướng thì lòng thủy chung, son sắt vẫn luôn cháy mãi nơi đáy lòng. Dù người tình có ở nơi đâu, có ở chốn phương Bắc lạnh giá hay chốn trời Nam xa xôi thì cũng không làm em nản lòng mà thôi nhớ, thôi nghĩ về anh. Khoảng cách có xá gì đâu khi tim luôn nhìn về một hướng- hướng anh- phương hướng tình yêu chúng mình. Khoảng cách địa lý không thắng nổi sự yêu thương của tình yêu mãnh liệt, khi trái tim hai con người đã gắn kết như sợi tơ hồng đã se duyên, khi người kia đã đặt trọn vẹn niềm tin cho đối phương của mình. Điệp từ "dẫu" kết hợp với hai cụm động từ "ngược về phương Nam", "xuôi về phương Bắc" như một cách thể hiện những thách thức, trắc trở trong tình yêu và sự chiến thắng khó khăn ấy bằng tình yêu mãnh liệt. Lời nguyện thề nơi nào em cũng hướng về anh thật đáng quý, đáng trân trọng biết bao. Là một người con gái, nhưng Xuân Quỳnh không hề đứng đó là đợi chờ tình yêu, nhà thơ luôn thể hiện sự chủ động của mình, với nhà thơ, tình yêu luôn phải rõ ràng và bình đẳng, đã yêu là phải sống thật trọn vẹn, hết lòng với tình yêu, bởi thế mà những vần thơ không chỉ mang nét dễ thương, đáng yêu mà còn đầy rắn rỏi, quyết liệt và dứt khoát.

Trong cuộc sống, mỗi công việc đều có những khó khăn và áp lực riêng cũng như trong tình yêu vậy, mỗi mối tình đều có những trắc trở, thử thách nhất định. Song, nếu cùng nhau cố gắng, cùng nhau vun đắp, cùng hiểu và bao dung cho nhau thì rồi tình yêu cũng sẽ kết thành trái ngọt, ngày mà tình yêu được đến đích cuối cùng của bến bờ hạnh phúc:

*"Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở"*

Sóng biển ngoài đại dương bao la kia cũng vượt qua bao giông tố, gió mưa mới vỗ tới bờ cát bình yên. Cũng như tình yêu anh và em cũng phải cùng nhau cố gắng, nắm tay nhau bước qua những gian truân, cám dỗ và sóng gió của cuộc đời mới tới ngày trọn vẹn. Ca dao xưa có câu:

*"Yêu nhau mấy núi cũng trèo
Mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua"*

Tình yêu là sức mạnh hay chính tình yêu đã mang lại sức mạnh lớn lao như thế.

Ba khổ thơ tuy không quá dài nhưng cũng đủ để ta thấy được một tâm hồn yêu hết mình, sống hết mình với tình yêu của nữ sĩ Xuân Quỳnh. Tiếng thơ ấy cũng chính là nỗi lòng của bao người đang yêu và được yêu, đặc biệt là những thanh niên trẻ tuổi giàu khát vọng yêu. "Sóng" đích thực đã chạm đến tất cả trái tim của người đọc bằng những cảm xúc tự nhiên nhất, khiến họ rung cảm và thổn thức với từng thanh âm, giai điệu của bài thơ.

Bài văn mẫu 9:

Tình yêu là đề tài muôn thuở mà nhiều nhà thơ, nhà văn muốn hướng đến. Tuy nhiên, mỗi người đều mang đến một nét đặc sắc riêng cho tác phẩm của mình. Ta biết đến Xuân Diệu với những cảm xúc yêu đương mãnh liệt, nồng cháy; một Anh Thơ với chút e thẹn, ngại ngùng của người con gái khi yêu... Cho dù ở bất kể cảm xúc nào thì tình yêu vẫn đẹp đẽ và chân thật. Ta biết đến Xuân Quỳnh với những sáng tác thấm đượm tâm tư và tình cảm của người phụ nữ. Người ta bắt gặp tình yêu lứa đôi với nhiều cảm xúc thiêng liêng qua "Thuyền và biển". Tình yêu với những nỗi nhớ, niềm thương, lòng thủy chung một lần nữa lại được thể hiện một cách rõ ràng và có phần mạnh mẽ hơn qua ba khổ thơ giữa của bài thơ "Sóng":

*"Con sóng dưới lòng sâu
...
Dù muôn vời cách trở"*

Xuân Quỳnh đã sử dụng một cách tài tình hình ảnh của con sóng vỗ dạt dào để tượng trưng cho tình yêu của người phụ nữ. Sóng có lúc dữ dội lúc dịu êm cũng giống như những xúc cảm của người con gái khi yêu, lúc ngọt ngào, lãng mạn, có lúc lại mãnh liệt và đầy sức hút:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được”*

Nỗi nhớ trong tình yêu của Xuân Quỳnh không phải nỗi nhớ thoáng qua, nhẹ nhàng mà là một nỗi nhớ mãnh liệt. Nỗi nhớ ấy bao trùm cả không gian "Con sóng dưới lòng sâu/Con sóng trên mặt nước", thời gian " Ôi con sóng nhớ bờ/ Ngày đêm không ngủ được"; xâm chiếm tâm hồn con người cả trong cõi vô thức, tiềm thức lẫn ý thức, cả khi tỉnh lẫn khi mơ "Cả trong mơ còn thức". Đúng là một nỗi nhớ cồn cào, da diết, không thể nào yên, không thể nào nguôi, nó cuộn cuộn, dạt dào như những con sóng biển triền miên vô hạn vô hạn. Trong bốn câu thơ đầu, hình ảnh sóng lặp lại ba lần như một điệp khúc của bản tình ca với những giai điệu da diết, như một ám ảnh thường trực về tình yêu và nỗi nhớ. Ba câu thơ gắn liền với hình ảnh sóng giống như những đợt sóng gối lên nhau, hồi hải vươt tới bờ. Đó cũng là một ẩn dụ nghệ thuật về những đợt sóng lòng đang dâng trào trong tâm hồn người phụ nữ đang yêu. Sóng thì bao giờ cũng thức. Sóng không ngủ. Bởi sóng ngủ thì sóng không tồn tại. Vì lý do này người ta đã thấy sóng là nhịp đập của biển, là trái tim của biển, là sự sống của biển. Sóng nhớ bờ không ngủ được cũng giống như nỗi nhớ em đang dành cho anh, tình yêu bao giờ cũng vậy, không thể thiếu những nhớ nhung, mong mỏi:

*“Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Mỗi con người đều sống trong hai trạng thái “mơ và thức”, còn nỗi nhớ anh đã xóa nhòa mọi khoảng cách, mọi giới hạn. Nỗi nhớ thao thức trong tâm hồn người con gái đã vượt qua mọi trạng thái. Nỗi nhớ đi từ tiềm thức đến tiềm vô thức. Nỗi nhớ đã trở thành nhịp sống tình yêu trọn vẹn trong tâm hồn người phụ nữ, nó triền miên da diết như hơi thở. Nỗi nhớ người yêu cứ dai dẳng, đeo bám lấy con tim người phụ nữ đang yêu. Nó tồn tại ở mọi lúc mọi nơi, thường trực trong sâu thẳm trái tim và có thể bất giác trào lên những cảm xúc nghẹn ngào. Ban ngày em nhớ anh vẫn còn chưa đủ, ban đêm nỗi nhớ ấy lại tìm về trong cả những giấc mơ. Trong tâm trí em, bóng dáng anh vẫn luôn hiện hữu, em nhớ dáng, em nhớ hình, nhớ cả những lời dịu ngọt và cả những cái ôm ấm áp.

Dù có phấp phỏng lo âu trước cái vô tận của thời gian nhưng người phụ nữ vẫn vững tin vào sức mạnh của tình yêu:

*“Dẫu xuôi về phương bắc
Dẫu ngược về phương nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương”*

Nhà thơ sử dụng cách nói giả định mang theo những dự cảm về con đường còn nhiều trắc trở của tình yêu, dự cảm của một trái tim người phụ nữ đa đoan, đa cảm luôn lo âu, khắc khoải về hạnh phúc đời thường. Chọn cách nói ngược "Dẫu xuôi về phương Bắc/Dẫu ngược về phương Nam", Xuân Quỳnh muốn khẳng định dù cuộc đời có nghịch lý, ngang trái đến mức nào thì em cũng vẫn chỉ hướng về một phương - "phương anh". Đất trời rộng lớn có bốn phương tám hướng còn tâm hồn người phụ nữ đang yêu chỉ có một phương. Đó là phương hướng của một tình yêu chung thủy, không bao giờ đổi thay như một lời khẳng định cái bất biến giữa vạn biến. Ta thấy được vẻ đẹp của người phụ nữ vừa hiện đại vừa truyền thống, mãnh liệt và luôn có nhu cầu bộc lộ nhưng vẫn thủy chung son sắc.

Chưa thỏa mãn với sự khẳng định ấy, nhà thơ còn nhấn mạnh thêm qua hình ảnh sóng:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm nghìn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở”*

Sóng khao khát được tới bờ như em khao khát có anh. Sóng vượt qua mọi trở ngại để tới bờ như em bước qua mọi khó khăn cách trở để cập bến hạnh phúc. Sóng muốn về với bờ sóng phải vượt qua bao giông tố, bão bùng. Em muốn hướng về anh em phải vượt qua những cạm bẫy cuộc đời. Tình yêu gắn liền với đời thường mà cuộc đời là dâu bể đa đoan. Tất cả những thử thách gian nan đang chờ trước mặt và là đi đâu không thể thiếu đối với tình yêu:

*“Tình ta như hàng cây
Đã qua mùa bão gió
Tình ta như dòng sông
Đã yên ngày thác lũ”*

(Thơ tình cuối mùa thu)

Chẳng có tình yêu nào mà bằng phẳng và trải đầy hoa hồng cả. Để đến được với nhau sẽ phải trải qua biết bao những thử thách. Và với em, tất cả những khó khăn ấy sẽ chẳng là gì. Nó không thể có đủ sức mạnh để ngăn cản em đến bên anh. Bằng tình yêu nồng nhiệt, em sẽ vượt qua tất cả. Trải qua không gian, thời gian, cuối cùng sóng vẫn trở về tới bờ và em cũng lại bên anh. Tình yêu trải qua thử thách là tình yêu đẹp,

cao cả nhưng dù có cao đẹp đến đâu cũng rất mong manh trước thời gian vô thủy vô chung.

Qua ba khổ thơ, Xuân Quỳnh đã khắc họa nỗi nhớ mãnh liệt và lòng thủy chung tuyệt đối trong tình yêu. Dù đi đâu về đâu, dù có sóng gió như thế nào đi nữa vẫn hướng về người mình yêu. Đồng thời, tác giả còn thể hiện vẻ đẹp của người phụ nữ trong tình yêu được thể hiện qua hình tượng sóng. Tình yêu tha thiết, nồng nàn đầy khát vọng vượt lên trên giới hạn của cuộc sống đời thường. Ba khổ thơ trên nói riêng và cả bài thơ nói chung đã để lại trong lòng người đọc một ấn tượng sâu sắc, khó phai. Trong biển lớn tình yêu cuộc đời hôm nay đã có biết bao con sóng tìm về bờ. Tình yêu vẫn luôn luôn là đề tài hấp dẫn với mọi lứa tuổi để mọi người đi tìm lời giải đáp cho ẩn số tình yêu trong một hành trình tìm kiếm không mệt mỏi. Sống là được yêu, yêu là sống hết mình với cuộc đời vốn rất nhiều yêu thương này.

Bài văn mẫu 10:

Thơ Xuân Quỳnh có nét rất riêng, trong số các nhà thơ nữ của Việt Nam, đó là: chân thành và đam mê. Trong thơ chị cháy lên cái sắc màu của một thế giới lung linh - thế giới tình yêu. Thơ Xuân Quỳnh là niềm khao khát hạnh phúc. Nói đến cảm xúc đó trong thơ Xuân Quỳnh có nghĩa là nói đến “Sóng”. Trong bài thơ này, nỗi nhớ niềm thương của người đang yêu được Xuân Quỳnh diễn tả thật cảm động và đầy nghệ thuật. Nỗi nhớ như bao trùm cả không gian bao la. Nó chiếm cả tầng sâu, bề mặt của tâm hồn. Và nó khắc khoải da diết được thể hiện trong ba khổ thơ cuối 5, 6, 7 của bài thơ “Sóng”.

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

“Con sóng dưới lòng sâu; con sóng trên mặt nước” là những cung bậc, những biểu hiện phong phú đa dạng nỗi nhớ của “em”. “Sóng trên mặt nước” là biểu hiện nỗi nhớ khi thương. Còn “sóng dưới lòng sâu” là nỗi nhớ âm thầm lắng sâu trong cõi lòng và “cả những lúc giận anh mà lòng em vẫn nhớ”. Nỗi nhớ ấy mới khắc khoải, bồn chồn, thổn thức sâu thẳm biết nhường nào! Hai câu thơ “Lòng em nhớ đến anh; Cả trong mơ còn thức” đã diễn tả được một cách thật xúc động và chân thực cõi lòng của người phụ nữ đang yêu bằng một tình yêu thật trong sáng và mãnh liệt. “Em” nhớ “anh” từ cõi thực đến cõi mơ. Cái thức trong giấc mơ mới là tình cảm thật nhất, sâu sắc nhất của cõi lòng. Bàn chân con người có thể “xuôi về phương Bắc” hay “ngược

về phương Nam”, nhưng trái tim chỉ “hướng về anh một phương” như hoa hướng dương hướng về mặt trời vậy... Ở đây, một lần nữa, Xuân Quỳnh đã mượn kết cấu trùng điệp để tăng tiến nỗi nhớ của lòng mình. Với người phụ nữ ấy, không phải phương Bắc hay phương Nam mà chỉ là một phương duy nhất. Đó là phương của tâm trạng, của trái tim - “phương anh”. Thành thật và cháy bỏng đến nhường ấy, da diết đến nhường ấy! Dù hơi táo bạo, nhưng sự đắm say của khát vọng tình yêu đã trở thành điểm tựa để thơ Xuân Quỳnh cất cánh. Đoạn thơ trên của Xuân Quỳnh vừa là tiếng nói tha thiết cháy bỏng của trái tim người phụ nữ trong nỗi nhớ, vừa được viết với thủ pháp nghệ thuật của bàn tay một thi sĩ tài hoa. Nỗi nhớ được thể hiện bằng hình tượng gián tiếp chưa đủ, nó còn được biểu hiện trực tiếp như trái tim không thể kìm nén nổi, tự thốt thành lời:

*“Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Để nhấn mạnh tính đa dạng của nỗi nhớ, tác giả còn sử dụng thủ pháp điệp “con sóng” (ba lần), nhân cách hoá “con sóng nhớ bờ”, biện pháp đối lập “dưới lòng sâu” - “trên mặt nước”. Nỗi nhớ ở đây đã trở thành tình cảm thường trực trong “trái tim bé nhỏ mà không bến bờ” của thi sĩ cứ trào dâng, cứ tềnh tềnh, lớp lớp tưởng chừng như tới tột độ, cứ nối tiếp nhau hối thúc trào ứ trong tâm hồn. Đã có biết bao câu ca dao, biết bao bài thơ viết rất hay về nỗi nhớ của người phụ nữ trong tình yêu:

*“Em nhớ anh không chỉ trong giấc ngủ
Em nhớ anh không chỉ lúc dạo chơi
Em nhớ anh không chỉ khi trăng tỏ
Em nhớ anh không chỉ lúc mưa rơi
Ôi! Cái nhớ sao mà kì diệu
Ôi! Cái thương sao khéo mặn mà
Có phải lúc xa nhau ta mới hiểu
Hết lòng người trong mỗi phút giây qua”*

(Hoàng Thị Minh Khanh)

Ở trong bài thơ này, Xuân Quỳnh đã có thêm một tiếng nói mới mẻ về tình cảm đó bằng những vần thơ giản dị mà sâu sắc và không kém phần độc đáo.

Tình yêu chân chính là như vậy: vừa sôi nổi thiết tha, mãnh liệt, vừa trong sáng, thủy chung. Vì tình yêu mà thi sĩ suy tư ở đây không phải là một thứ tình cảm phiêu diêu, huyễn ảo nào mà là tình yêu trần thế gắn với đời thường. Mà đời thường không hoàn toàn bình yên, phẳng lặng; trái lại, lắm khi gặp giông tố, bão bùng. Vì vậy, trong tình yêu cần phẩm chất thủy chung, ý chí, nghị lực, sức mạnh của tình cảm để vượt qua mọi không gian, thời gian, mọi trắc trở để tìm đến bến bờ của hạnh phúc lứa đôi:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở”*

Hãy quan sát cái hiện tượng gần như trở thành quy luật có vẻ nghịch lý của đại dương. Dù gió từ bờ thổi ra thì sóng ở ngoài xa vẫn hướng vào bờ. “Em” cũng thế, cho dù gặp biết bao trở ngại, “em” cũng sẽ vượt qua hết để đến với “anh”, đến với một mái ấm hạnh phúc gia đình... (như Chế Lan Viên đã viết):

*“Cây nôi đâu cây chạy đến em
Đếm cây hoài lại mọc cây thêm
Tình anh làm cái cây sau chót
Về tới quê em mọc tận thêm”*

Khi đã yêu thực lòng thì dù muôn vời cách trở, chúng ta vẫn đến được với nhau. Ca dao xưa đã từng viết:

*“Yêu nhau tam tứ núi cũng trèo
Ngũ lục sông cũng lội, thất bát đèo cũng qua”*

Tình yêu là như vậy, luôn luôn gắn liền với lòng tin, tin ở cuộc đời, tin ở người mình yêu, tin ở chính sức mạnh của tình yêu. Vì thế mà qua bấy nhiêu năm tháng sống dưới cảnh đạn bom tàn phá những gì quý giá do chính bàn tay mình xây dựng nên, vậy mà trong tâm hồn người con gái bé nhỏ: “Nguyệt vẫn có tình yêu và niềm tin mãnh liệt vào cuộc sống, cái sợi chỉ xanh óng ánh ấy dù cho bao nhiêu bom đạn dội xuống cũng không thể đứt, không thể tàn phá nổi” (Mảnh trăng cuối rừng). Bài thơ “Sóng” thoáng một chút khắc khoải, lo âu về sự chảy trôi của thời gian, cái ngăn ngại của cuộc đời mình và tình yêu của bản thân. Giữa lúc trái tim đang yêu nồng nàn, yêu hết mình vẫn thấp thoáng một dự cảm day dứt rất chính đáng:

*“Cuộc đời tuy dài thế
Năm tháng vẫn đi qua
Như biển kia dẫu rộng
Mây vẫn bay về xa”*

Biển dù rộng tới đâu rồi cũng có bờ, có giới hạn và những đám mây không thể dừng lại mãi mãi trên biển, mà chúng tiếp tục cuộc hành trình trên bầu trời để đi đến cõi vô tận xa xăm. Cũng thế, cuộc đời con người tuy dài nhưng không phải vĩnh hằng, dù con người không mong đợi nhưng năm tháng vẫn bình thản trôi qua đời người theo quy luật tất yếu khắc nghiệt của thời gian. Không gian và thời gian là vô hạn. Ở một chỗ khác, Xuân Quỳnh cũng đã có một câu thơ tương tự “Thời gian như là gió/Mùa đi theo tháng năm/Tuổi theo mùa đi mãi”.

Vì thế, đứng trước biển, con người càng có cảm giác về cái nhỏ nhoi, hữu hạn của kiếp người trước cái vĩnh hằng của vũ trụ. Do đó, con người luôn luôn có khát vọng được sống trọn vẹn trong tình yêu, khát khao được gắn bó mãi mãi với cuộc sống này, hoà nhập với cuộc đời vĩnh hằng bằng tình yêu của mình. Niềm khát khao ấy, Xuân Quỳnh lại gửi vào hình tượng “sóng”: Những con sóng tan ra không phải để biến mất trên đại dương mà là để hóa thân, để tồn tại vĩnh viễn trong vô tận các con sóng khác. Cũng thế, con người sẽ ra đi nhưng tình yêu thì ở lại, một tình yêu vô tận, vĩnh hằng như sóng giữa biển khơi. Đây là một khát vọng rất con người:

*“Làm sao được tan ra
Thành trăm con sóng nhỏ
Giữa biển lớn tình yêu
Để ngàn năm còn vỗ”*

Tình yêu của bản thân thì hữu hạn với đời người. Muốn nó đi vào vĩnh hằng, chỉ còn một cách là hoà tan tình yêu vào những con sóng tình yêu của biển đời để ngàn vạn năm sau, con sóng đó “Vẫn hát mãi bên ghềnh/Một tình chung không hết” (Xuân Diệu). Ở đây, tình yêu dường như đã lớn hơn cả bản thân, dài hơn cả cuộc đời. Trong bài thơ “Tự hát”, nữ thi sĩ Xuân Quỳnh cũng đã khẳng định:

*“Em trở về đúng nghĩa trái tim em
Là máu thịt đời thường ai chẳng có*

*Vẫn ngừng đập khi cuộc đời không còn nữa
Nhưng biết yêu anh cả khi chết đi rồi”*

Như vậy, bằng trái tim phụ nữ đắm thắm, thiết tha, bằng bút pháp thơ giản dị mà hàm súc, hồn nhiên mà đầy nghệ thuật, Xuân Quỳnh qua bài thơ “Sóng” đã làm nổi bật được vẻ đẹp và sức sống của tâm hồn người phụ nữ trong tình yêu – một tình yêu giàu nữ tính, rất truyền thống mà cũng rất hiện đại.

Bài văn mẫu 11:

Xuân Quỳnh là một trong những gương mặt thơ tiêu biểu thời chống Mỹ cứu nước. Thơ nữ sĩ là tiếng lòng của một người phụ nữ giàu tình cảm yêu thương, vừa hồn nhiên tươi tắn, vừa chân thành đắm thắm, vừa mãnh liệt đầy khao khát trong tình yêu, vừa luôn âu lo về sự phai tàn, đổ vỡ cùng những dự cảm bất trắc. “Sóng” là bài thơ tiêu biểu cho phong cách thơ Xuân Quỳnh, là một minh chứng cho câu nói nổi tiếng của M.Gorki: “Thơ chính là tâm hồn”.

“Sóng” là bài thơ được viết năm 1967 nhân chuyến đi thực tế ở biển Diêm Điền. Khi đó Xuân Quỳnh đã nếm đủ ngọt ngào và cay đắng trong tình yêu, đã vun đắp và trải nghiệm sự tan vỡ. Thế nhưng tình yêu trong sáng ấy vẫn tràn đầy khao khát và khát vọng. Bài thơ được trích ở tập “Hoa dọc chiến hào” và được mệnh danh là một trong những vần thơ tươi xanh viết về thời kì lửa cháy của cuộc chiến tranh cách mạng. Đọc “Sóng”, có lẽ ấn tượng nhất trong lòng bạn đọc là ba khổ thơ về những sắc thái của sóng và cũng là những sắc thái đa dạng của tâm hồn người con gái trong tình yêu.

Tương tư là tâm bệnh của đôi lứa muôn đời. “Một trái tim đang nhớ là trái tim đang yêu”. Ca dao xưa có nỗi nhớ tha thiết giữa chàng với nàng:

*“Nhớ ai bồi hồi bồi hồi
Như đứng đống lửa, như ngồi đống than
Nhớ ai ra gần vào gần
Nhớ ai, ai nhớ, bây giờ nhớ ai?”*

Thơ ca suy cho cùng hấp dẫn ở những nét riêng. Nỗi nhớ da diết của người con gái trong tình yêu trở nên hấp dẫn suy cho cùng cũng ở nét riêng của nữ sĩ Xuân Quỳnh:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được*

*Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức*

Thể thơ năm chữ, câu thơ ngắn, nhịp nhanh khiến âm hưởng thơ dào dạt, tựa âm hưởng nhịp sóng. Xuân Quỳnh khéo léo sử dụng phép nhân hóa để biến những con sóng trở thành chủ thể của một trái tim yêu nồng nàn. Điệp từ “sóng” xuất hiện liên tiếp trong ba dòng thơ vừa gợi hình những con sóng thương nhớ dâng lên dào dạt hết lớp này đến lớp khác trong trái tim yêu của người phụ nữ vừa gợi ra cái miên man sâu lắng của nỗi nhớ thương. Nỗi nhớ hiện diện trong sự tương phản của hình ảnh, không gian “lòng sâu - mặt nước”, của thời gian “ngày - đêm”. Đó là nỗi nhớ thăm thẳm lòng sâu, mệnh mang mặt nước, dằng dặc đêm ngày.

Nữ sĩ mượn sóng để nói lời tình yêu nhưng sóng cũng không nói hết được chiều sâu và sự mãnh liệt của nỗi nhớ nên nhân vật trữ tình đã xuất hiện trực tiếp để bày tỏ lòng mình:

*“Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

“Thức” là thao thức, có một nỗi nhớ không bao giờ ngủ yên trong trái tim thao thức Xuân Quỳnh. “Thức” còn là thức bao la, là nỗi nhớ vượt qua cả cõi thực và mộng. Như vậy, nỗi nhớ không chỉ xuyên qua ở tầng ý thức mà còn ăn sâu vào tiềm thức để ẩn hiện trong mỗi giấc mơ. Cái dào dạt sôi trào, cái da diết sâu lắng của nỗi nhớ thương đã khiến cảm xúc tràn bờ, tăng dung lượng từ bốn lên sáu dòng thơ, làm bật lên cái tận cùng của nỗi nhớ. Với những dòng thơ này, Xuân Quỳnh đã phá vỡ các giới hạn, dẫn đọc giả vào cõi vô biên của tâm hồn con người đang yêu.

Tình yêu luôn luôn phải đối diện với bao thử thách, trong đó có sự cách trở về thời gian và không gian. Vì thế, lứa đôi ngày xưa, với sức mạnh của tình yêu đã định ninh lời thề nguyện “trăm năm một chữ đong đến xương”, lại quyết tâm vượt qua thử thách “tam tứ núi cũng trèo, ngũ lục sông cũng lội, thất bát nghèo cũng qua” để được hạnh phúc đời đời bên nhau. Còn các nhân vật trữ tình “em” trong thơ Xuân Quỳnh thì:

*“Dẫu xuôi về phương Bắc
Dẫu ngược về phương Nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương”*

Nhà thơ đã đặt khái niệm phương anh cạnh phương Bắc, phương Nam để phân biệt hai không gian địa lý và tình yêu. Nếu trong địa lý có bốn phương tám hướng thì không gian tình yêu trong “em” chỉ có biết một phương duy nhất là “phương anh” mà thôi. Hai chữ rất đối yêu thương ấy đã khẳng định bản chất của tình yêu chân

chính. Phép đối lập “ngược - xuôi” vừa gợi sự tất bật, lo toan, vừa thể hiện một tình yêu bền vững được thể hiện qua hành trình lên thác xuống ghềnh, xuôi Bắc ngược Nam. Đầu đó thấp thoáng bóng dáng người phụ nữ lấy điểm tựa là tình yêu để lo toan xuôi ngược trên những hành trình khác nhau của cuộc đời. Xuân Quỳnh đã viết lên những vần thơ ngũ ngôn có nhạc điệu ngân vang tha thiết, có hình tượng “sóng” và “em” rất đẹp cùng những ẩn dụ đầy tính nhân văn. Cấu trúc song hành kết hợp với các điệp ngữ đã tạo nên âm điệu triền miên, liên hồi như tiếng sóng vỗ xôn xao, bồi hồi trong lòng “em”.

Một nét độc đáo của bài thơ “sóng” là luôn có sự sóng đôi, song hành giữa hình tượng “sóng” và “em”. Song hành như thế để cộng hưởng, để ngân vang:

“Ở	ngoài	kia	đại	dương
Trăm	ngàn	con	sóng	đó
Con	nào	chẳng	tới	bờ

Dù muôn vàn cách trở”

Ở bất cứ nơi nào, dù xa cách bao nhiêu, dẫu cuộc đời đảo điên đến đâu em cũng hướng duy nhất về phương anh mà thôi. Trở về bờ là quy luật tự nhiên của muôn ngàn con sóng, mãi hướng về anh là lẽ sống của trái tim em. Những từ “trăm ngàn”, “chẳng”, “dù” cùng với kết cấu quan hệ trái ngược giữa điều kiện và sự việc, Xuân Quỳnh đã bộc lộ niềm tin về bến đỗ của tình yêu đích thực, của hạnh phúc sau những trắc trở đắng cay. Trở về bờ, sóng ru mình trong yên ả, êm ả. Về bên anh, “em” đắm mình trong hạnh phúc ngọt ngào. Mặc dù, khi viết bài thơ này, Xuân Quỳnh đã nếm trải vị đắng trong tình yêu nhưng trái tim khao khát của nữ sĩ vẫn luôn dào dạt một niềm tin tưởng vào tình yêu chân chính.

Nỗi nhớ, sự thủy chung và niềm tin lớn lao của người con gái trong tình yêu ấy đã thể hiện cá tính đậm nét của Xuân Quỳnh trong thơ cũng như trong đời sống, mãnh liệt mà đằm thắm, táo bạo nhưng vẫn giàu nữ tính. Xuân Quỳnh bao giờ cũng dám sống thật với mình, sống thật với cá tính của mình. Vì vậy, tình yêu trong “Sóng” trở thành tiếng nói nhân bản của con người lúc bấy giờ.

Được viết bởi những tình cảm và tâm tư chân thật nhất của tác giả Xuân Quỳnh, khi đọc “Sóng” người trẻ như tìm được tiếng nói chung, như tìm được nơi để dốc bầu tâm sự. Hơn nữa thế thế kỷ trôi qua, bài thơ “Sóng” cùng những giá trị nhân văn cao cả của nó vẫn ghi một dấu ấn khó phai mờ trong lòng độc giả.

Bài văn mẫu 12:

Thơ của Xuân Quỳnh là tiếng nói của những khát vọng hạnh phúc đời thường. Điều đó được thể hiện trong bài thơ “Sóng”, nhưng nổi bật nhất là ở khổ thơ thứ năm, sáu và bảy của bài thơ.

“Sóng” được sáng tác năm 1967 trong một chuyến đi thực tế ở vùng biển Diêm Điền. Bài thơ thể hiện được những nét đẹp trong tâm hồn của người con gái khi yêu: vừa có nét hiện đại, lại vừa có nét truyền thống. Trong tình yêu, có lẽ thứ gia vị đặc biệt nhất chính là nỗi nhớ:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức”*

Cũng như các nhà thơ khác, Xuân Quỳnh cũng nói về nỗi nhớ nhưng với cách rất riêng của chị. Hình ảnh “sóng” xuất hiện đối lập giữa không gian “dưới lòng sâu” và “trên mặt nước” và thời gian “ngày” và “đêm”. Nhưng dù có ở nơi đâu, tại thời điểm nào, con sóng vẫn cần cào nhớ đến bờ. Em cũng vậy, cũng nhớ đến “anh” mà ngay “cả trong mơ còn thức” - kì lạ thay sao trong giấc mơ lại vẫn có thể thức? Phải chăng nỗi nhớ xâm chiếm lấy tâm hồn người con gái để rồi ngay cả trong giấc ngủ, hình bóng của người yêu vẫn còn đó. Cũng giống như những lời thơ mà ông hoàng thơ tình Xuân Diệu từng bộc lộ:

*“Anh nhớ tiếng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh.
Anh nhớ em, anh nhớ lắm! Em ơi!
Anh nhớ anh của ngày tháng xa khơi,
Nhớ đôi môi đang cười ở phương trời.
Nhớ đôi mắt đang nhìn anh đắm đắm!”*

Hay như trong ca dao xưa đã từng có những câu thật tha thiết:

*“Nhớ ai nhớ mãi thế này,
Nhớ đêm quên ngủ, nhớ ngày quên ăn.
Nhớ ai em những khóc thầm,
Hai hàng nước mắt đầm đầm như mưa
Nhớ ai ra gần vào ngõ,
Nhớ ai, ai nhớ bây giờ nhớ ai?
Nhớ ai bồi hồi bồi hồi,
Như đứng đống lửa như ngồi đống than?”*

(Ca dao)

Người con gái trong tình yêu, vẫn luôn giữ gìn được tấm lòng thủy chung son sắc của mình. Hồ Xuân Hương đã từng khẳng định đi đầu đó trong bài thơ “Bánh trôi nước”:

*“Thân em vừa trắng lại vừa tròn
Bảy nổi ba chìm với nước non
Rắn nát mặc dầu tay kẻ nặn
Mà em vẫn giữ tấm lòng son”*

Ở đây, Xuân Quỳnh cũng bộc lộ đi đầu đó. Cũng giống như mọi con sóng, dù muôn vò cách trở xa xôi, đến cuối cùng vẫn tìm tới được bờ. Thì lòng em cũng như vậy:

*“Dẫu xuôi về phương Bắc
Dẫu ngược về phương Nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh - một phương”*

Cuộc đời luôn ẩn chứa nhiều biến động, không ai có thể biết trước được những đi đầu sẽ xảy ra trong tương lai. Nhưng dù có “xuôi về phương Bắc” hay “ngược về phương Nam” thì tấm lòng của em vẫn không thay đổi. Ở đây, nếu theo quy luật thông thường người ta sẽ nói “xuôi Nam, ngược Bắc”, nhưng Xuân Quỳnh lại chọn cách nói như trên để cho thấy rằng tình yêu không theo bất cứ một quy luật tự nhiên nào. Dẫu vậy, ở nơi nào, em cũng hướng đến một phương duy nhất, đó chính là “phương anh”. Trái tim thủy chung của em vẫn dành cho duy nhất một người - đó là anh.

Và nhờ có tấm lòng chung thủy đã giúp người con gái có được một niềm tin sâu sắc mãnh liệt cho tình yêu:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm nghìn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vò cách trở”*

Giữa đại dương mênh mông vô tận, có hàng trăm hàng nghìn con sóng vỗ dào dạt. Và dẫu có muôn vò cách trở - dẫu biển có động, trời có làm giông bão thì đến cuối cùng con sóng vẫn vượt qua để tìm được đến bờ của bình yên. Cũng như “em” và “anh” vậy. Cuộc sống luôn thay đổi không ngừng, “Hôm nay yêu, mai có thể xa r ỡ” (Nói cùng anh, Xuân Quỳnh). Nhưng dẫu vậy, “em” vẫn một lòng tin tưởng vào tình yêu đó. Nó giống như ngu ờn sức mạnh giúp em vượt qua mọi khó khăn để tìm đến bên anh, tìm đến với hạnh phúc.

Tóm lại, qua những khổ thơ trên, “Sóng” của Xuân Quỳnh đã bộc lộ được vẻ đẹp của người con gái trong tình yêu. Những phẩm chất đó thật đáng quý và trân trọng.

Bài văn mẫu 13:

Tình yêu là đề tài muôn thuở trong thơ ca nhạc họa, nó làm con người ta say, biết nhớ thương hờn dỗi, biết lắng lo đau đớn. Thi nhân Việt Nam đã có không ít lần “trải chữ” để bày tỏ nỗi lòng khi trải qua trạng thái đặc biệt này, trong đó có Xuân Quỳnh với bài thơ Sóng. Tác phẩm được nữ thi sĩ viết vào năm 1967, khi cô có chuyến đi thực tế tại vùng biển Diêm Điền, tỉnh Thái Bình. Đứng trước những con sóng vô tận, không ngừng nổi tiếp nhau của biển cả, Xuân Quỳnh cảm nhận được sự đồng điệu giữa từng đợt sóng trào với những cung bậc cảm xúc của người phụ nữ khi yêu, từ đó Sóng được ra đời, in trong “Hoa dọc chiến hào”, là tập thơ tiêu biểu của nữ thi sĩ trong những năm kháng chiến chống Mỹ. Có thể nói rằng tình cảm sâu đậm, đáng trân quý của người phụ nữ trong tình yêu được thể hiện rõ nét nhất trong khổ 5, 6, 7 của tác phẩm.

Có số lượng câu nhiều nhất trong bài là khổ thơ thứ 5, ở bốn câu thơ đầu người đọc được chứng kiến những con sóng lòng không ngừng dâng trào, kéo theo đó là bao nỗi nhớ thương âm ỉ, da diết:

*“Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được”*

“Con sóng” được lặp lại nhiều lần tạo nên một giọng thơ sôi nổi, quan trọng hơn nó là hình ảnh ẩn dụ cho nỗi nhớ đang không thôi cuộn trào trong lòng kẻ đang yêu. Bằng ngòi bút tinh tế của mình, Xuân Quỳnh đã khiến cho một hiện tượng rất đời thường trở nên có hồn, chất chứa đầy những suy tư trăn trở như một con người thật sự. Cặp từ đối lập giàu sức gợi hình gợi ảnh “dưới lòng sâu – trên mặt nước”, “ngày – đêm” không chỉ làm cho câu thơ được cân xứng hài hòa, tạo điệu thơ nhịp nhàng mà còn nhấn mạnh được nỗi nhớ bờ khôn nguôi của sóng. Dù ở bất cứ nơi đâu, ngấn lặng trong đại dương sâu thẳm hay hiện diện trên mặt biển bao la thì ở sóng luôn có một đi đâu không bao giờ suy chuyển đó chính là nỗi nhớ bờ, mãi hướng mình về bờ như một chốn dừng chân thân thương, yên bình nhất. Nỗi nhớ ấy dường như bao trùm tất thảy không gian mệnh mông của biển cả, trải dài ra theo sự chảy trôi vô tận của thời gian.

Sự “không ngủ được” trong câu thơ thứ tư làm ta nhớ đến những dòng chữ Minh Huệ từng viết:

*“Đêm nay Bác không ngủ
Vì một lẽ thường tình
Bác là Hồ Chí Minh”*

Ở đây sự chủ động “không ngủ” của Bác là vì nặng lòng với quê hương, đất nước còn “ngày đêm không ngủ được” của Xuân Quỳnh chỉ mang tính tình cảm cá nhân tuy nhiên ấy là nỗi lòng chung của hàng triệu phụ nữ Việt khi phải chịu cảnh chia xa.

“Con sóng” của Xuân Quỳnh phải nói rằng “rất người” bởi nó biết “nhớ”, biết “không ngủ được” để rồi từ đây tác giả bày tỏ nỗi lòng của “em” một cách chính diện, không ngại ngùng mập mé:

*“Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức.”*

Trong văn hóa của người phương Đông, đặc biệt là vào thời điểm lúc bấy giờ chuyện yêu đương nam nữ lúc nào cũng do người đàn ông chủ động bởi chúng ta có tư tưởng “trâu đi tìm cọc”, thế mà ở đây Xuân Quỳnh đã chủ động bày tỏ nỗi lòng của mình, trực tiếp khẳng định tình yêu, phá vỡ mọi rào cản. “Cọc” bây giờ không còn đợi “trâu” đi tìm mà tự dứt mình ra khỏi vị trí được ấn định để tìm trâu, chính tình yêu to lớn đã thúc đẩy cho sự táo bạo đầy dũng cảm này. Không chỉ nhớ anh khi thức, mà trong mơ em cũng luôn nghĩ về người, trong vô thức anh là bóng hình đặc biệt duy nhất mà em nhớ đến. Qua đây mới thấy rằng tình cảm mà người phụ nữ dành cho người mình yêu thật chân thành và mãnh liệt biết bao. Không vẽ nên những lời thề, lời ước hẹn xa xôi, Xuân Quỳnh để chảy trong thơ mình là những lời thủ thủ hết sức tự nhiên, đầm ấm:

*“Dẫu xuôi về phương Bắc
Dẫu ngược về phương Nam
Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh – một phương.”*

Biện pháp điệp cấu trúc kết hợp với cặp từ đối lập “xuôi – ngược”, “Bắc – Nam” đã bao quát được toàn bộ không gian rộng lớn, không chỉ trong tấc đất nước mà rộng hơn là vũ trụ. Từ “dẫu” được lặp lại nhằm nhấn mạnh sự phủ định, không quan tâm khoảng cách xa xôi cách trở giữa anh và em, em ở đây luôn nghĩ đến anh, một lòng hướng về và chờ đợi anh. Từ “nghĩ” được nhà thơ sử dụng bên cạnh việc mang nghĩa là suy nghĩ đơn thuần trong đầu óc con người thì còn có ý tô đậm ý chí, niềm tin và khát vọng của người con gái. Họ không còn rụt rè, chờ đợi sự chủ động từ đối phương, theo họ tình yêu luôn phải rõ ràng và bình đẳng, khi đã quyết định dành tình cảm cho một ai đó thì phải yêu cho ra yêu, yêu thật trọn vẹn, thật hết lòng. Vì mang tâm ý như vậy mà từng dòng thơ của Xuân Quỳnh khi vang lên không chỉ mang nét gì đó đáng yêu mà còn đầy rắn rỏi, quyết liệt, dứt khoát. Khổ thơ vừa là lời bày tỏ chân

thành, vừa là sự hiện thân đẹp đẽ của lòng chung thủy nơi người con gái trong tình yêu. Yêu đương thường khiến người ta chìm vào ảo mộng nhưng với Xuân Quỳnh, nhà thơ nhìn nó bằng đôi mắt rất thực tế rằng:

*“Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vàn cách trở”*

Khó khăn là thứ luôn thường trực trong cuộc sống và trong tình yêu cũng vậy, nó chưa bao giờ để mình vắng mặt. Song nếu hiểu nhau, vì nhau, biết cùng nhau cố gắng vun đắp thì sẽ nhận được quả ngọt, đưa tình yêu cập được bến bờ hạnh phúc. Ở đây, “em” tin rằng khi có một tình yêu chân chính, đích thực kèm theo niềm tin mãnh liệt sẽ giúp chúng ta vượt qua bao khổ ải, bế tắc của cuộc đời. Như trước mắt em là biển, dưới chân em là sóng, sóng không ngừng vỗ vào bờ, trước khi đến được bến bờ bình yên phẳng lặng này những con sóng ấy đã phải vượt qua biết bao giông tố, gió mưa. “Dù muôn vàn cách trở” là thế nhưng con sóng nào rồi cũng đến bờ vì trong nó có đủ niềm tin và tình yêu to lớn. Đọc những câu thơ này của Xuân Quỳnh, ta thấy sự tương đồng với câu ca dao xưa:

*“Yêu nhau mấy núi cũng trèo
Mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua.”*

Tình yêu sẽ cho con người ta sức mạnh để vượt qua những điểu tưởng chừng như không thể, tình yêu của nhân vật “em” ở đây tuy chủ động nhưng vẫn giữ được sự nữ tính, cho người đọc cảm nhận được rằng nó luôn cháy và sẽ cháy mạnh hơn nữa để có thể tìm được một hạnh phúc vẹn tròn.

Qua khổ thơ 5 6 7 ta như được chảy trong mạch cảm xúc yêu đương của nhà thơ, đó là nỗi nhớ mãnh liệt, lòng chung thủy tuyệt đối và một sự tin tưởng khó về thay đổi trong tình yêu. Mượn hình tượng “sóng” tác giả đã bày tỏ nỗi lòng của người con gái khi yêu một cách thật chân thành, đẹp đẽ. Tình yêu trong Sóng tha thiết, nồng nàn và đầy khát vọng, có thể vượt lên trên mọi giới hạn, khó khăn, thử thách. Bài thơ nói chung và ba khổ thơ nói riêng đã để lại trong lòng người đọc những xúc cảm, ấn tượng sâu sắc. Tin chắc rằng dù thời gian có chảy trôi thì đến ngàn đời sau thì những con chữ này của Xuân Quỳnh vẫn mãi là một thanh âm tươi đẹp trong lòng người yêu thơ.

Tham khảo thêm:

- [Những bài văn mẫu: Phân tích hình tượng sóng trong bài thơ Sóng lớp 12 chọn lọc](#)

- [Phân tích vẻ đẹp tình yêu truyền thống và hiện đại trong bài thơ Sóng chọn lọc](#)
- [Những bài văn mẫu: Cảm nhận hình tượng sóng và em trong bài thơ Sóng lớp 12 chọn lọc](#)
- [Cảm nhận vẻ đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng lớp 12 chọn lọc](#)
- [Những bài văn mẫu: Phân tích bài thơ Sóng lớp 12 chọn lọc hay nhất](#)